

بچه های حضرت اسحاق

وختیکه حضرت ابراهیم یگ صد و سی و هفت ساله بود، ساره دَ سِنِ یگ صد و بیست و هفت ساله دَ مَنطِقِه جِبْرُون فَوْت کد و حضرت ابراهیم اُورِه دَ اُونجی دفن کد. دَ اُو غَیتِ اسحاق سی و هفت ساله بود و تا هَنُوَز اِبْرَاهِیْم بَلَدِ شِی زَن نَگِرِفَتُد. اوخته، حضرت ابراهیم غُلام خُورِه دَ سَر زَمِیْنِ تَوَلَّد خُو دَ 'بَیْنُ النَهْرَیْنِ' رِیِی کد تاکه از اُونجی یگ زن بَلَدِ اسحاق از قَوْم و خِیش خود شی بَگِیرِه.

پس غُلام شی از اُونجی رِیِی شُد و دَ اُو شاری که بَرارِ حضرت ابراهیم زَندَگِی مُوکد رَسِید، و قوما و خِیشای مالِک خورِه پَیدَا کد. دَ اُونجی خُداوند اُورِه رهنمایی کد، که نوسه بَرارِ مالِک خُورِه بَلَدِ بَچِه شی بَیرِه. نامِ اَزُو دُخترِ رِبِکَا بود. پس آتِه، آبِه و بَرارِ رِبِکَا راضی شُد و بعد ازُو که از رِبِکَا پُرسان کد اُو ام راضی بود. پس اونا اُورِه دَ سَر زَمِیْنِ کِنَعان دَ خانِه حضرت ابراهیم رِیِی کد.

سال‌ها بعد حضرت ابراهیم دَ سِنِ یَگِ صَد و هفتاد و پنج
سالگی فَوْتِ کَد و اِسْحاق و اِسْماعیل اُورِه دَ مَنْطِقَه حَبْرُون
دَ پَالْوِی ساره دفن کد.

بعد از طوی اِسْحاق و رَبِکَا، اُونَا غدر وخت بے اُولاد مَند.
پس اِسْحاق دُعا کد و خُداوند دُعا ی شی ره قبول کد و دَ
اَخْرِکَار رَبِکَا بچه های دُوگنی کد. نام بچه اوّل خُو ره
عِیسَو و نام بچه دوّم خُو ره یَعْقُوب ایشْت. عِیسَو چُون بچه
اوّل بود حقِ کِٹگی دَشت، یعنی دَ میراث دُو حِصّه حق دَشت.
اُو ام حَقْدَارِ وَعَدِه بَرکَتِ خُدا تَوَسُّطِ اِبْرَاهِیْم و اِسْحاق
بود.

خُلاصه، ای دُو بچه کُته شُد. عِیسَو میرگنِ قَوِی و مردِ مَیدو
بود، مگم یَعْقُوب آدمِ آرام و خَیمه شی بود. اِسْحاق، عِیسَو
ره خوش دَشت ازیکه گوشتِ شِکار ازو ره خوش کده مُخورد،
مگم رَبِکَا یَعْقُوب ره دوست دَشت.

یگ روز یَعْقُوبَ دَرَوِ کُوجِهِ عَدَسِ پُختِه مَوکدِ که عیسو غدر
گُشنه و مانده از دشت آمده دَ یَعْقُوبَ گُفت: ”اَمَرُو خوراک
کمزره بَدی مَره که غدر گُشنه شُدیم.“

یَعْقُوبَ گُفت: ”دَ شَرطِیکه حَقِ کُتِه گی خُورِه قد ازمه بَدَل
کنی.“

عیسو گُفت: ”ما که از گُشنگی دَ دمِ مرگِ استم، حَقِ
کُتِه گی دزمه چی کار میه؟“

مگم یَعْقُوبَ گُفت: ”اوّل قَسَمِ بُوخور.“

پس عیسو قَسَمِ خورد و حَقِ کُتِه گی خُورِه دَ یَعْقُوبَ دَد.
وَعَدِه خُدا دَ نَظَرِ عیسو اَموقس کم اَرزِش معلوم موشد که او
ره بَلدِ یِگ لُغمه نان سَودا کد.

وخت تیر شد و اسحاق پیر شده چیم شی غدر ضعیف شد. یگ روز عیسو ره کوی کده گُفت: ”بچم، ما پیر شدیم و روزِ مُردون مه نزدیک شده. آلی دیگه، تیر و کمون خوره بگیر یگو چیز شکار کده بیرو و نان مزه دار پخته کو که ما او ره زیاد خوش درم. ما میخایم که پیش از مُردون خو دُعی خیر و برکتِ خاص خو بِلده تو کنم.“

اوخته، ربکا تمامِ تورای ره که اسحاق قد عیسو گفته بود گوش کد. د او غیت عیسو شکار کدو رفت. بعد از رفتون عیسو ربکا قد یعقوب قتی شده اسحاق ره بازی دد، تاکه اسحاق، یعقوب ره خیالِ عیسو کنه. امی رقم اسحاق برکتِ خاصِ کُگی ره که حقِ عیسو بود، د یعقوب دد.

وختیکه عیسو فامید که یعقوب او ره د چلبازی از حقِ کُگی محروم کده، او غدر قار شی آمد و خاست که برار خو ره بکُشه. پس ربکا د یعقوب گُفت: ”گب ره گوش کو: عیسو قصد د ره تو ره بکُشه؛ از اینجی دُتا کو و بِلده

چند دیر دَ پیشِ برارِ مه دَ سرِ زمینِ 'بَینُ النهرَینِ' بورُو
تا که قارِ برارِ تو کم شنه. بعد ازو توره کوی مُونم که
پس بیی.

لیکن قد اسحاق گفت: "اوخته، از دستِ خاتونوی عیسو
که اونا از قومِ حیتی استه، دم دَ سر شدیم. اگه یعقوب
ام یگ خاتو از دخترنِ حیتی مثلِ ازیا بگیره ما بیخی از
زندگی خُو بیزار موشم."

پس اسحاق، یعقوب ره دَ پیشِ خُو کوی کد، و دزشی دُعای
خیر و برکت دده گفت: "هیچ از سرزمینِ کنعان خاتو
نگیر. بال شو و دَ سرزمینِ 'بَینُ النهرَینِ' بورُو و قد
یگی از دخترنِ مامای خُو لابان طوی کو."

پس یعقوب ریی شد و شاو اولِ خُو ره دَ یگ منطقه رسید و
خاو کد. شاو دَ خاو یگ راه زینه ره دید، پای شی دَ زمی و
سر شی دَ آسمو رسیده، و ملایکه‌ها از بله شی تاه و بال

مُوشِدُ. و خُداوند دَ سِرِ امزُو زینِه مَوْجُود بود و گُفت:

”ما خُداوند، خُدای اِبراهِیم و اِسحاق اِستَم.

اُمی سر زِمی ره که تو دَ بلے شی خاو کدے
دزتُو و دَ نسلِ ازتُو موبخِشَم.

نسلِ ازتُو رقمِ ریگِ اَلّی بے حسابِ مُوشه

و از مشرقِ تا مغرب، از شمالِ تا جنوبِ تیتِ مُوشه.

پِگِ مَرْدُمِ دُنیا تَوَسُطِ ازتُو و اولادِه تُو برکتِ پیدایِ مُونه.

هر جای که بوری ما قد تُو اِستَم و ازتُو نِگاهِ داری مُونَم

و بعد ازتُو توره دَمزی سر زِمی پَس مَیرم.

یعقُوب از خاو خُو بیدار شُدِه گُفت: ”حتماً خُداوند دَمزی

جای مَوْجُود اِسته. “ ازو خَاطِرِ یعقُوب اُمو جای ره ’بیتِ

ایلِ‘ یعنی ’خانه خُدا‘ نام اِیشت. دَ روزِ دِیگِه شی او دَ راهِ

خُو اِدامه دَد و بعد از چندین روز سفر دَ سرزمینِ ’بَینُ

النهرینِ‘ رَسید. او دَ خانِه مامایِ خُو زندگی مُوکد و قد دُو

دُخترِ مامایِ خُو طوی کد.

آخِرِ كَارٍ، خُداوند اُو رِه يارِ كَدَه دَ مُطابِقِ وَعَدِه خُو خَيْرِ و
بِرَكْتِ دَدِ، و يِعْقُوبِ صَاحِبِ اَوْلادِاي زِيادِ شُد.